

Sygn. akt II AKa 382/20

ORZECZENIE

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Dariusz Malak

Sędziowie: SA Dorota Rostankowska (spr.)

SO del. Marta Urbańska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej Oddziałowego Biura Lustracyjnego w G. Krzysztofa Grodziewicza

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2021 r.

sprawy osoby lustrowanej

J. S., s. J., ur. (...) w S.

o stwierdzenie zgodności z prawdą oświadczenia lustracyjnego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę lustrowanego od orzeczenia Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25 września 2020 r., sygn. akt **IV K 39/20**

I. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;

II. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża osobę lustrowaną.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 382/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Orzeczenie Sądu Okręgowego w Gdańsku z 25 września 2020r. w sprawie

IV K 39/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca lustrowanego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Lustrowany	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		J. S.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Lustrowany	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	J. S.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego	

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego	

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>a. obraza przepisów prawa materialnego polegająca na dokonaniu błędnej wykładni określenia „służba” (w rozumieniu art. 1 i art. 3a Ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990) i w konsekwencji tego błędne (poczynione wbrew wynikom uzyskanym w drodze wykładni literalnej i celowościowej) uznanie, że desygnat określenia słuchacz (student) Akademii Spraw</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>Wewnętrznych jest tożsamy z desygnatem określenia służba (w rozumieniu przywołanej wyżej ustawy) w Organach bezpieczeństwa państwa, w sytuacji, gdy prawidłowa wykładnia językowa desygnatu określenia służba i słuchacz ASW prowadzi do jednoznacznego ustalenia, że słuchacz/student ASW nie pełnił w niej służby a był jedynie słuchaczem (studentem) tej uczelni, co prowadzi do jednoznacznego wniosku, że J. S., składając 08-01-2015 r. oświadczenie lustracyjne, w którym nie wskazał, że w okresie pomiędzy 1944 a 1990 r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, enumeratywnie wyliczonych w art. 2 cytowanej ustawy, złożył oświadczenie polegające na prawdzie.</p> <p>b. obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 30 kk, mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez nie zastosowanie tegoż przepisu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, w sytuacji, gdy prawidłowo dokonana subsumpcja stanu faktycznego sprawy prowadzi do jednoznacznego wniosku, że w stosunku do J. S. ma zastosowanie dyspozycja normy zawartej w art.30 kk albowiem składając inkryminowane oświadczenie lustracyjne, pozostawał w usprawiedliwionej (okolicznościami wynikającej z przebiegu służby) nieświadomości bezprawności czynu zabronionego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut obrazy</p>		

prawa materialnego, tj. art.1 i art.3a ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 (dalej „ustawa lustracyjna”). Trafnie bowiem Sąd I instancji zdekodował użyte w tej ustawie określenia słowa „służba” w kontekście realiów rozpoznawanej sprawy. Wbrew twierdzeniom skarżącego wpisanie lustrowanego na listę słuchaczy podchorążych Wyższej Szkoły Oficerskiej MO w S. (od 1 października 1989r. do 1 października 1990r. Akademii Służby Wewnętrznej – wydziału zamiejscowego w S.) nie oznaczało jedynie, że był on słuchaczem (studentem) tejże uczelni. Z rozkazu personalnego z 27 lipca 1989r. wynika bowiem jednoznacznie, że z dniem 1 września 1989r. lustrowany otrzymał etat Pododdziałów Szkolnych wskazanej wyżej uczelni (k.2 akt sprawy). Również jako podchorąży otrzymywał uposażenie (k.4 akt sprawy). Okoliczności te znalazły również potwierdzenie w karcie przeniesienia, z której wynika, że lustrowany z dniem 1 sierpnia 1989r. zarządzeniem Szefa WUSW w G. został przeniesiony do WSO MO w S. (k.54 akt sprawy). Podkreślana zatem przez skarżącego okoliczność, że nadal był dysponentem legitymacji WUSW w G. sama sobie nie może świadczyć o tym, że nie pełnił służby w wydziale zamiejscowym Akademii Służby Wewnętrznej, która to jednostka jest wymieniona wprost w art.2 ust. 1 pkt 6 ustawy lustracyjnej. Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że od 1988r. do czerwca 1990r. był tylko i wyłącznie funkcjonariuszem MO. W okresie bowiem od 1 października 1989r. do 1 października 1990r. służył w Akademii Spraw Wewnętrznych będąc w tym okresie na

etacie podchorążego zamiejscowego oddziału tejże uczelni - w S.. Złożone zatem przez niego oświadczenie lustracyjne w części, w której podał, że nie pełnił służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art.2 ustawy lustracyjnej, wbrew twierdzeniom skarżącego, jest niezgodne z prawdą. W zaskarżonym orzeczeniu nie doszło zatem do obrazy prawa materialnego ustawy lustracyjnej poprzez błędnej wykładni określenia „służba”. Odmienne twierdzenia apelującego w tym zakresie pozostają w sprzeczności z dowodami zgromadzonymi w sprawie, w szczególności wskazanymi wyżej w niniejszym uzasadnieniu. Nie budzi wątpliwości, że służba podjęta przez lustrowanego miała charakter dobrowolny (na konieczność takiej jej charakteru wskazuje skarżący – str.4 apelacji). Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny bowiem wskazuje na to, że lustrowany nie tylko wyraził zgodę na przyjęcie do wskazanej wyżej uczelni (w dacie aplikowania - Wyższej Szkoły Oficerskiej Milicji Obywatelskiej w S.) ale wręcz był tego inicjatorem (Raport – k.50, 51 akt sprawy). Nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, że ówczesny status lustrowanego porównać można do statusu studenta, który będąc zatrudniony podejmuje studia a zatem jednocześnie jest studentem określonej uczelni. Zgromadzony bowiem w sprawie materiał dowodowy w sposób niebudzący wątpliwości Sądu Apelacyjnego wskazuje, że słuchacze uczelni, która w okresie od 1 października 1989r. do 1 października 1990r. była zamiejscowym wydziałem Akademii Spraw Wewnętrznych pełnili w niej służbę. Jak

wynika z karty przeniesienia (k.54 akt sprawy) z dniem 11 lipca 1989r. załatwił wszelkie formalności związane z przeniesieniem do WSO MO w S.. Lustrowany J. S. swoim zachowaniem wyczerpał zatem przesłanki art. 1, art.2 ust.1 pkt 6 i art.3a ustawy lustracyjnej. Wobec powyższego odwoływanie się od definicji określenia „służba” zawartej w Słowniku poprawnej polszczyzny nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu, a twierdzenie, że służbę w Akademii Spraw Wewnętrznych pełniła tylko jej kadra dydaktyczna jest całkowicie dowolne. Powołane zaś wyżej dokumenty, w szczególności rozkaz personalny o przydzieleniu etatu we wskazanej wyżej jednostce przeczą stanowisku apelującego, że lustrowany nigdy nie pełnił służby w Akademii Spraw Wewnętrznych. Podkreślenia wymaga, że nie tylko mianowanie na funkcjonariusza ASW (do czego odwołuje się skarżący na str.5 apelacji) wyczerpuje desygnaty „służby”. Również bowiem przyjęcie na etat podchorążego w tej jednostce jest służbą, w szczególności w rozumieniu wskazanych przepisów ustawy lustracyjnej. Reasumując zatem wskazać należy, że J. S. pełnił służbę w Akademii Spraw Wewnętrznych a zatem złożył niezgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne.

b. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał również zarzut obrazy art.30 kk poprzez jego niezastosowanie. Na wstępie wskazać należy, że zbędnym było w tym zakresie powoływanie się na wpływ podnoszonego uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia, gdyż ustawodawca przy zarzucie obrazy prawa materialnego (art.438 pkt 1 i 1a kpk) nie wymaga od

skarżącego wykazania, że miało ono wpływ na treść orzeczenia uznając, że każda obraza prawa materialnego ma wpływ na treść orzeczenia. Uwagę tę jednak Sąd odwoławczy czyni jedynie na marginesie, gdyż – wbrew twierdzeniom skarżącego – w przedmiotowej sprawie nie doszło do obrazy prawa materialnego – art.30 kk, albowiem do jego zastosowania nie było podstaw.

Jak już wyżej wskazano, specyfika Akademii Spraw Wewnętrznych, w której – jak trafnie ustalił Sąd I instancji – służył lustrowany J. S. powoduje, że nie można jej porównać do klasycznej wyższej uczelni. Okoliczność zatem, że lustrowany jednocześnie dysponował legitymacją służbową WUSW w G. nie oznacza, że ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy co do tego, że służył w Akademii Spraw Wewnętrznych są nieprawidłowe. Podkreślając, że lustrowany został skierowany do nauki w WSO MO w S., która została przekształcona w Wydział Zamiejscowy ASW skarżący zdaje się nie dostrzegać, że tym samym w okresie nauki pozostawał na etacie tamże (o czym świadczą dokumenty wskazane już w niniejszym uzasadnieniu) a zatem pełnił tam służbę. Podkreślenia wymaga, że słuchaczami owej szkoły nie mogły zostać osoby zgłaszające się tam „z ulicy”. Tym samym wskazane przez skarżącego skierowanie nie pozostaje w opozycji do ustalenia, że lustrowany pełnił służbę w owej szkole. Argumentu zasadnego nie może zatem stanowić podkreślana przez skarżącego po raz kolejny (str.5 apelacji) okoliczność posiadania legitymacji służbowej funkcjonariusza MO wystawionej przez WUSW w G.. Subiektywne przekonanie

lustrowanego w tym zakresie nie może skutkować wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia w kierunku przez niego pożądanym. Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z 26.10.2006r. w sprawie II KK 113/06: „Nie jest bowiem tak, że osoba lustrwana - przy składaniu oświadczenia - ma jakieś podmiotowe prawo do dowolnego kształtowania jego treści wyłącznie w oparciu o swoją pamięć i pobieżną wiedzę o okolicznościach mających istotne znaczenie dla jego prawdziwości. Samo sporządzenie i złożenie oświadczenia lustracyjnego nie jest też czynnością dokonywaną w sposób bezrefleksyjny, pod presją pośpiechu, bez zachowania należytej staranności.” W realiach rozpoznawanej sprawy lustrwany sam podał, że nie zapoznawał się z ustawą lustracyjną (k.64 akt sprawy) Naruszył zatem zasady ostrożności zaniedbując sprawdzenia okoliczności istotnych dla złożenia zgodnego z prawem oświadczenia lustracyjnego. Tym samym nie sposób uznać aby zastosowanie miał mieć przepis art.30 kk. Nie sposób bowiem uznać aby w realiach rozpoznawanej sprawy lustrwany pozostawał w usprawiedliwionej bezprawności czynu. Zgodnie bowiem ze akceptowanym w całej rozciągłości przez Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie, stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w cytowanym wyżej judykacie, naruszeniem zasad ostrożności jest również zaniedbanie sprawdzenia określonych faktów. Rola i znaczenie bowiem oświadczenia lustracyjnego a zwłaszcza ustawowy wymóg zgodności z obiektywnie istniejącą rzeczywistością nakładają na składającego owo oświadczenie prawny obowiązek skonfrontowania

własnego przekonania z dokumentami odzwierciedlającymi tę rzeczywistość. Nawet jeżeli lustrowany subiektywnie inaczej oceniał stan rzeczy, nie zwalniało go to z obowiązku zbadania obiektywnych okoliczności mających zasadnicze znaczenie dla składanego oświadczenia. Zaniechanie tego obowiązku nie może zatem stanowić usprawiedliwionego błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. W realiach rozpoznawanej sprawy zatem, w sytuacji kiedy lustrowany nie zapoznał się z treścią ustawy lustracyjnej nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, że subiektywne (a nawet głębokie) przekonanie lustrowanego, że złożył zgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne stanowi przesłankę do uznania, że doszło do błędu w rozumieniu art.30 kk. Całkowicie sprzeczne z treścią niekwestionowanych przez skarżącego co do swej wiarygodności wyjaśnień lustrowanego jest twierdzenie jego obrońcy (str. 6 apelacji), że J. S. skonfrontował przebieg swojej służby z treścią oświadczenia lustracyjnego. Jak wynika bowiem w owych wyjaśnieniach przed jego złożeniem – wbrew znajdującemu się w nim zapisowi, który potwierdził złożonym podpisem, nawet nie przeczytał treści ustawy lustracyjnej. W niniejszym uzasadnieniu wskazano już, że lustrowany pełnił służbę w ASW w rozumieniu art.1, 2 i 3a ustawy lustracyjnej, wobec powyższego odwoływanie się do określonego w jej art.1 zakresu przedmiotowego ustawy nie może przynieść oczekiwanych przez skarżącego rezultatów. Złożenie go zaś w warunkach wyżej opisanych nie może skutkować uznaniem, że subiektywne

przekonanie lustrowanego co do istotnych informacji zawartych w oświadczeniu lustracyjnym może skutkować wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia.

Stanowisko skarżącego, że J. S. w kategoriach obiektywnych złożył nieprawdziwe, aczkolwiek subiektywnie odpowiadające prawdzie oświadczenie lustracyjne (str.6 apelacji), w ocenie Sądu Apelacyjnego, powoduje wewnętrzną sprzeczność argumentacji przedstawionej w wywiedzionym środku odwoławczym. Z jednej bowiem strony skarżący lansuje tezę, że lustrowany nie pełnił służby w Akademii Spraw Wewnętrznych (a dokładnie w jej Wydziale Zamiejscowym w S.) – pkt a. zarzutów apelacji; a z drugiej strony - w omawianej jej części (pkt b. zarzutów apelacji) przyznaje jednak, że oświadczenie lustracyjne J. S. było obiektywnie nieprawdziwe. Nadto ponownie podkreślenia wymaga, że bez podjęcia próby zweryfikowania swego subiektywnego przekonania co do charakteru relacji łączącej go z wymienioną w ustawie lustracyjnej Akademią Spraw Wewnętrznych, subiektywne przekonanie lustrowanego o rzeczywistości nie może skutkować uznaniem, że złożone oświadczenie lustracyjne było zgodne z prawdą lub że zastosowanie winien mieć kontratyp nieświadomości bezprawności (art.30 kk). Teoretyczne zatem rozważania skarżącego dotyczące tego przepisu (str.6-7 apelacji) nie mogą przynieść oczekiwanego przezeń rezultatu. Stanowisko skarżącego, co do tego, że statystyczny obywatel złożyłby tożsame oświadczenie lustracyjne (str. 7 apelacji) po pierwsze jest jego subiektywną a zatem dowolną oceną

realiów rozpoznawanej sprawy. Po wtóre Sąd Apelacyjny nie podziela tego poglądu prezentując stanowisko, że „statystyczny” czy też „wzorcowy” obywatel, do którego również odwołuje się skarżący, winien przede wszystkim przeczytać dokument, który stanowi podstawę składanego oświadczenia, czego J. S. (jak sam przyznał) zaniechał. Nadto powoływany już w niniejszym uzasadnieniu przydział etatu w szkole, która we wskazanym wyżej okresie funkcjonowała w ramach Akademii (...) oraz otrzymywanie w związku z tym wynagrodzenia w sposób jednoznaczny świadczy o służbie jaką tam pełnił lustrowany J. S.. Powoływanie się na skomplikowaną – w ocenie skarżącego – treść przepisów ustawy lustracyjnej a w związku z tym, na trudność w zapoznaniu się z nią przez J. S. nie może być skuteczne, skoro lustrowany nawet nie próbował zapoznać się z jej treścią. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że powinnością lustrowanego w zakresie złożenia oświadczenia lustracyjnego było zapoznanie się choćby z jej trzema przepisami (art. 1, 2 i 3a). W art.2 ust. 1 pkt 6 wymieniona jest wprost Akademia Spraw Wewnętrznych, którą to lustrowany wymienił choćby w formularzu złożenia wniosku o wydanie paszportu (k.27 akt sprawy). Nadto jednostka ta jest wprost wymieniona z wydanym lustrowanemu zezwoleniu na obsługę urzędzeń łączności radiowej UKF w resorcie spraw wewnętrznych (k.43 akt sprawy). Miał zatem świadomość powiązania z tą instytucją a charakter tej więzi określał wspomniany już przydział etatu podchorążego. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że skarżący w wywiedzionej apelacji nie kwestionuje świadomości

lustrowanego co do tego, że w okresie od 1 października 1989r. do 1 października 1990r. szkoła w S. była Wydziałem Zamiejscowym Akademii (...).	
Wniosek	
o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania w trybie art.17 § 1 pkt 2 kpk.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Uznanie zarzutów apelacji za bezzasadne. Brak przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk.	

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Nie dotyczy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.626 § 1 kpk, art.634 kpk w zw. z art.627 kpk w zw. z art.19 ustawy lustracyjnej i obciążono nimi lustrowanego. Brak jest bowiem podstaw do zwolnienia go od obowiązku ich ponoszenia.

1PODPISY

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca lustrowanego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Stwierdzenie, że lustrowany złożył niezgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana